SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 162. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 24, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 24-го СЕРПНЯ 1990 Ч. 162 РІК XCVII

ГАГАУЗИ ПРОГОЛОСИЛИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Москва. — В газеті „Ізвєстія" з 21-го серпня повідомляється, що гагаузи проголосили створення Гагаузької республіки у складі оновленого Союзу ССР і про вихід з-під державної влади і органів керівництва Совєтської Соціялістичної Республіки Молдова, як тепер називається Молдавія.

В суботу, 18-го серпня, в радіо, телевізії й в газетах виступили керівники Верховної ради Молдови, закликаючи гагаузьких депутатів утриматись від нерозважливих кроків, які можуть дестабілізувати становище в республіці.

Гагаузи — це народ, що живе в Молдові (150,000 осіб), на півдні України, в Болгарії і Румунії. Мова їхня належить до огузької групи тюркських мов. Походження їх недостатньо з'ясоване. Одні вважають, що це нащадки огузів, торків чи половців, інші вважають їх нащадками болгар, які у XV-XIX століттях були потурчені, але зберегли православ'я. Як сказано в енцик лопедії, більшість гагаузів, рятуючись від звірств турецьких загарбників у XIX столітті переселилися з Болгарії до Росії, але в побуті та звичаях зберегли багато болгарських елементів. Як відомо Л. Брежнєв був гагауз. В Одеській області та Молдові діти гагаузів мали змогу навчатися в школах з рідною мовою навчання.

В неділю, 19-го серпня, в Комрат з'їхалося близько 800 депутатів рад різних рівнів на з'їзд степового півдня Молдови. Як повідомляє газета „Ізвєстія", з'їзд відбувся „в атмосфері цілковитої одностайності" і прийняв декларацію про свободу і незалежність гагаузького народу від Молдови. Згідно з цією декларацією, відтепер гагаузи не є громадянами Молдови. На території свого компактного проживання мають усі права на повне самоуправління, на володіння землею і природними багатствами.

Гагаузька республіка матиме свій державний бюджет, банкову, податкову і митну системи. Взаєморозрахунки з Молдовою будуть припинені з 1-го січня 1991 року. Визначені також кордони Гагаузької республіки. Гагаузи вважають себе аборигенами буджакських степів, де кочували тюркські народи.

Свій вихід вони мотивують утисками з боку молдавських властей та тим, що республіканський парламент Молдови недавно засудив пакт Молотова-Ріббентропа, визнавши створення Молдавської ССР 2-го серпня 1940 року незаконним актом, отже і гагаузи вважають себе вільними від будьяких зобов'язань щодо „незаконної" республіки. З'їзд звернувся до президента СССР та до Верховних Рад інших республік з проханням визнати гагаузьку республіку.

З'їзд викликав надзвичайно болючу реакцію серед керівників Молдови, які закликають не допустити розділення віковічних молдавських земель без згоди молдавського народу.

В понеділок, 20-го серпня, відбулося надзвичайне засідання Президії ВР Молдавії. Кілька годин продовжувалась гостра дискусія, але одностайність виявилась лише в оцінці рішень з'їзду гагаузьких депутатів у Комраті, їх визнано антиконституційними, авантюрними та історично неграмотними. Прихильники жорстоких заходів закликали негайно застосувати силу, але проти цього виступили більшість поміркованих і демократично - спрямованих членів парляменту, які закликали шукати шляхи до діялогу, усунувши причини, які викликали потягнення гагаузів до самовизначення. Президія ВР Молдови прийняла постанову, яка скасовує рішення з'їзду в Комраті. КҐБ і МВС проведе слідство, хто і як готував з'їзд в Комраті, з метою покарати винних.

НІМЦІ В СССР ВІДНОВЛЯЮТЬ СВОЮ РЕСПУБЛІКУ

Москва. — Сучасну Калінінградську область — частина колишньої Східньої Пруссії, з містом Кенігсберґом-Калінінградом — яка входить до складу Російської ФССР, перетворюватимуть на німецьку автономну республіку. Домовилися про це Міхаїл Ґорбачов і **Гельмут** Коль у червні ц.р. На території области мають поселитися німці виселені під час Другої світової війни з Надволзької німецької автономної республіки та німці, які опинилися в СССР після війни, головним чином, як військовополонені.

Німецьку автономну республіку Сталін зліквідував у 1941 році, розселяючи її мешканців на території Киргизії, Таджикистану і Казахстану. У 1960-их роках Москва анулювала сталінський депортаційний декрет і це й викликало відповідну реакцію німців, які почали домагатися власної республіки. У 1972 році Леонід Брежнєв дав тиху згоду на право німців повернутися над Волгу. Але їх не вернулося багато. На перешкоді стояла дуже неґативна реакція з боку росіян. Тоді московські власті почали думати про створення німецької автономної республіки у Казахстані, але тут стали противитися казахи, а також росіяни.

Останніми роками цією проблемою почала займатися також німецька преса. Вона дала ідею переселити совєтських німців над Балтик. Бонн хотів тим самим припинити надто великий наплив імігрантів до Західньої Німеччини. Така пропозиція виявилася сприятливою для німців з СССР, 80 відсотків яких заявили, що хочуть переселитися саме до Калінінградської области. Для розв'язання цієї проблеми у Москві створено депутатську комісію для справ німецького населення. Запропоновано навіть, щоб переіменувати Калінінград на Кантоград, поскільки у цьому місті народився і проживав великий філософ Іммануїл Кант. У совєтській російській пресі з'явилося багато матеріялів присвячених цій області, справі відбудови знищених пам'яток німецької культури. Широко заохочується німців поселюватися над Балтиком й підносити економічне й культурне життя цього реґіону з великої руїни, яку спричинила війна й сорок років совєтського господарювання.

Калінінградська область до 1989 року була закритою зоною, тому що мала вона істотне військове значення для СССР. Її територія втиснена між Балтійське море, Литву та Польщу й не має суходольної сполуки з Росією. Тому теж у переговорах СССР з Литвою проблема зв'язку области з рештою Росії стоїть на порядку дня і часто вживається як зручний арґумент в руках Кремля.

Калінінградом зацікавлена також Польща, яка останнім часом почала звертатися у цій справі до Москви. Польський уряд ставить пропозицію передачі области Польщі, побоюючись, що створення німецької республіки знову загострить польсько-німецькі стосун-

(Закінчення на стор. 4)

Об'єднання Німеччини повинно відбутися в жовтні

Східній Берлін. — Представники політичних партій Східньої Німеччини зустрілися у вівторок, 21-го серпня, на спільному засіданні і погодилися, що Східня Німеччина об'єднається зі Західньою 3-го жовтня. Тим самим був запропонований конкретний термін завершення об'єднання двох німецьких держав.

Таким чином, у половині жовтня дві Німеччини офіційно стануть єдиною країною, а 2-го грудня німці повинні вибрати новий уряд. Злиття двох держав буде конституційно закріплене після того, як громадяни Східньої Німеччини проголосують за підтримку статті західньонімецької конституції, яка дозволяє будь-яким німецьким народам входити до складу Західньої Німеччини.

На зустрічі керівників політичних партій головував прем'єр-міністер Східньої Німеччини Льотар де Мезієр. Після засідання він повідомив журналістів, що дата об'єднання двох Німеччин буде офіційно прийнята членами парляменту.

Дата офіційного об'єднання Німеччини була підтримана представниками найчисленнішої партії Східньої Німеччини — християнськими демократами, а також другою за представництвом у парляменті Соціял-демократичною партією. За неї виступила партія колишніх комуністів і невелика за чисельністю коаліція „Союз-90".

Для вирішення складних економічних проблем, що стоять перед Східньою Німеччиною, політичні партії, які входять в урядову коаліцію, повинні в майбутньому зайняти єдину плятформу у вирішенні багатьох справ.

Велику стурбованість у керівників Східньої Німеччини викликає стрімке зростання безробіття в країні. На думку експертів, кожний тиждень втрачають працю коло 25,000 східніх німців. У кінці липня кількість безробітних становила 270,000 осіб.

Американці відвідали центр хемічної зброї в СССР

Москва. — Як повідомляє газета „Ізвєстія" з 21-го серпня, в цей день група американських фахівців з хемічної зброї прибула до міста Чапаєвськ Куйбишевської области, де розташований навчально-тренувальний центр Міністерства оборони СССР для опрацювання технології знищення хемічної зброї.

Це не перша візита американських гостей. Минулого року в Чапаєвську були конгресмени Леррі Гопкінс і Боб Стамп. Ще раніше совєтські фахівці відвідали подібні центри в Західній Німеччині, Англії, Канаді.

Як сказано в газеті, все це відбувається з метою обміну досвідом та технічною й технологічною інформацією, з метою ліквідації одного з найстрашніших видів зброї масового знищення.

МОСКВА ЗНАЛА ПРО ПІДГОТОВУ ІНВАЗІЇ ІРАКУ НА КУВАЙТ

Москва. — Полковник Валентін Огурцов заявив кореспондентам на пресовій конференції в міністерстві закордонних справ, що совєтські військові дорадники, які працюють в Іраку за контрактом, залишаються там далі, бо, мовляв, міністерство оборони СССР вважає, що немає достатніх причин для відтягнення дорадників і інструкторів, які були послані до Багдаду ще перед інвазією Іраку на Кувайт і вони не сповняють активної служби в іракській армії, а тільки підучують недосвідчених вояків і знайомлять їх із софістикованими родами зброї.

Огурцов пробував зменшити значення присутности в Іраку совєтських інструкторів і заявив, що тільки 193 совєтських військових спеціялістів залишилися там працювати до вигаснення договорів, але західні розвідчі інформаційні центри, зокрема Сі-Ай-Ей і британський Скотланд Ярд, маючи точні інформації про совєтську присутність в Іраку кажуть, що совєтських громадян в Іраку є приблизно 4-5,000 осіб, існують навіть контррозвідчі центри СССР в Багдаді, КҐБ вишколює молодих іракців для боротьби з „внутрішнім ворогом" і що кремлівські керівники заздалегідь знали про пляновану президентом Іраку Суддамом Гуссейном і совєтськими високими дорадниками інвазію на Кувайт.

Про совєтську поінформованість пишуть також західні газети, в тому числі широкопочитна газета „Ню Йорк Таймс" у статті Пітера Швайцера з 22-го серпня, подаючи при тому точні дані й деталі про совєтську заанґажованість в Іраку. Одним словом, совєтські інструктори не тільки вчать іракців орудувати модерною зброєю, яку вони плянують скерувати на американців і їхніх альянтів в майбутньому, але, спільно з С. Гуссейном і його штабом плянують стратегію великої війни проти „капіталістичних держав" на Близькому Сході.

На зовні кремлівські політики стають в позу невтральности, Едуард А. Шеварднадзе веде переговори з представниками Іраку про відпруження ситуації в районі Перської затоки, Ніколай Рижков закликає усі совєтські організації припинити тимчасово всякі зв'язки з Іраком і притримуватись постанов та резолюцій Ради Безпеки ООН, а в дійсності висилає туди своїх найкращих дорадників і спеціялістів, зміцнюючи тим самим позицію диктатора С. Гуссейна.

Закордонні політичні аналітики і знавці підсовєтської проблематики підкреслюють, що не зважаючи на потепління у відносинах між ЗСА і СССР в останніх місяцях, теперішня ситуація показує, що між Америкою, її альянтами і Совєтським Союзом існують глибокі протиріччя. Москва стала також на шляху бльокади прийняття резлюції п'ятьма постійними членима Ради Безпеки, які намагаються санкціонувати військові акції проти Іраку. Кремлівські дипломати кажуть, що таку резолюцію треба прийняти тільки тоді, як Ірак порушить кордони Савдійської Арабії. Одним словом совєтські стратеги хочуть дати Гуссейнові час для підготови. Ціле щастя, що при кермі ЗСА сидить на президентському кріслі людина, яка дивиться далеко вперед і, не зважаючи на совєтські перешкоди, підготовляє націю і вільні народи до евентуальної битви з гітлероподібними диктаторами на Близькому Сході, яких, нема де правди діти, Москва завжди підтримувала.

МАРТА КУРОПАСЬ СТАЛА 36-ОЮ „МІС СОЮЗІВКОЮ"

Союзівка (В. Левенець). — В суботу, 18-го серпня, тут на власній культурно-відпочинковій оселі в Кетскильських горах, відбувся традиційний день Українського Народного Союзу, пов'язаний з вибором нової „Міс Союзівки" на 1991 рік, багатозмістовною мистецькою програмою і великою танцювальною забавою на площадці перед „Веселкою" під звуки доповненої і, на думку багатьох учасників, дуже доброї оркестри Аліка Худолія.

„Міс Союзівка" М. Куропась (третя справа) з дружками Н. Троян і М. Круль та з уступаючою „Міс" Л. Залуцькою. Ґратуляції складають (справа) Р. Швед і У. Дячук та (зліва) В. Квас і І. Флис, мол.

(фото: ред. М. Коломиєць)

Цього ж дня із самого ранку хмари згущувалися над Союзівкою і грозило дощем. Але колишній довголітній управитель Союзівки, все ще активний головний радний УНС і дорадник у справах культурних імпрез на цьому клаптику української землі Володимир Квас, подивившись вгору, авторитетно заявив: „Будемо гуляти і представляти 'Міс Союзівку' на терасі під зоряним небом оселі".

Так і сталося. Хмари „посунулись" у сторону Гантеру і хоч не було видно з-поза хмар зірок — погода витримала до кінця імпрези.

О год. 8:30 вечора у великій холодженій залі „Веселки" зібралась чисельна публіка, яка була свідком справжніх музичних талантів — Галини Колесси, яка при фаховому акомпаньяменті піяністки з Києва Аделіни Кривошеїної виконала на віолі твір Кирила Стеценка „Пісня без слів" і „Урвалися струни", а також дуже скомплікований і довший твір Джорджа Венеску „Концертна п'єса". Приступивши до мікрофону Г. Колесса заявила, що це її перший публічний виступ у З'єднаних Стейтах Америки і „я хотіла б подякувати тим людям, що віддають мені тепло своїх сердець і помагають на чужині ставить перші кроки. Ті люди є тут серед нас на залі і для них я дарую на закінчення п'єсу Сан-Сенса „Лебідь".

Присутні були захоплені одушевлені і вдячні Г. Колессі за високу майстерність гри на віолі, а присутні на залі знавці музики натякали на шляхи її світлого майбутнього і признавались, що концерти на такому високому рівні рідко коли можна почути на відпочинкових оселях. Треба сказати, що Г. Колесса виростала в Україні в музичній родині, під пильним оком її улюбленого дідуся професора музики, композитора і диригента Миколи Колесси, а тепер, приїхавши до Америки, тимчасово виконує функцію постійного конферансьє на Союзівці, заробляє на життя.

У другій половині мистецької програми, якою вів фахівець свого діла Роман Швед, керівник мистецьких фестивалів молоді на оселі УБС „Верховині", виступила успішно Маріянна Сухенко-Котрел — сопрано, колишня „Міс Союзівка", при акомпаньяменті Софії Берик-Шулц і Катя Була. Співачка виконала з великим чуттям і фаховістю уривок із твору „Маруся Чурай" авторства відомої поетеси Ліни Костенко п.з. „Ой не ходи Грицю". Програма була оригінально по-

(Закінчення на стор. 4)

М. Куропась — „Міс Союзівка"

У СВІТІ

КОЛИШНІЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв посмертно позбавлений вищої військової нагороди Польщі — Великого хреста „За заслуги". Згідно з повідомленням аґентства АП, президент країни Войцєх Ярузельський анулював резолюцію Державної ради з 21-го липня 1974 року про нагородження Л. Брежнєва. Багато поляків переконані, що саме тиск брежнєвського керівництва змусив польський уряд ввести в 1981 році військовий стан і заборонити незалежну профспілку „Солідарність". Лідер „Солідарности" Лєх Валенса у свій час дозволив собі жарт про те, що Брежнєв, який помер у 1982 році, „прожив на два роки більше, ніж треба було".

ЯК ЗАЯВИВ ПРЕДСТАВНИК Папи, Іван Павло II не зможе відвідати Совєтський Союз в наступному році, як очікувалося раніше. Голова Католицької Церкви неодноразово висловлював бажання нанести візиту в СССР, щоб відвідати своїх вірних в тій країні. У грудні минулого року, діставши авдієнцію у Ватикані, президент Міхаїл Ґорбачов офіційно запросив Папу в Совєтський Союз. Вважалося, що Іван Павло II прибуде до Москви вліті наступного року. За словами представника Ватикану, „для того, щоб належним чином підготовитися до візити, потрібний час, а це означає, що в наступному році цього не станеться". Серед справ, які можуть бути вирішені з участю Папи, — справа про статус Української Греко-Католицької Церкви.

В ІНТЕРВ'Ю ФРАНЦУЗЬКІЙ телевізійній компанії міністер закордонних справ Іраку Лятіїф Нассім Джасем заявив, що ні одному громадянинові будь-якої країни, яка підтримує З'єднані Стейти, не буде дозволено покинути іракську територію. Більше того, іракський міністер закликав европейців „прийняти всі заходи, щоб попередити третю світову війну". Джасем у розмові з французами сказав також, що будь-який американський пільот зі збитого літака над іракською територією буде негайно знищений, не пояснивши, що саме він має на увазі під цим терміном. Як повідомила газета „Інтернешенел Гералд Трибюн", що виходить у Парижі, французький уряд уклав з Багдадом секретний договір, однак міністерство закордонних справ Франції виступило з різким спростуванням, заявивши, що Франція ніколи не піде на торг з Іраком.

МІНІСТЕР ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ зв'язків Росії Віктор Ярошенко заявив на пресовій конференції у Москві, що Російська федерація має намір вступити в Організацію країн-експортерів нафти — ОПЕК. За словами російського міністра, республіка вважає, що має право вступити в цю організацію, бо раніше проголосила незалежність від центральної влади. За рішенням російської Верховної Ради, всіми ресурсами, що знаходяться на території РСФСР, віднині розпоряджається республіканська Верховна Рада, а не центральний уряд. В. Ярошенко заявив репортерам: „Ми готові вступити в ОПЕК, спочатку, можливо, як спостерігачі, але в майбутньому ми розраховуємо на повноправну участь в роботі цієї організації".

В АМЕРИЦІ

ДВА ВИЗНАЧНІ МАТЕМАТИКИ з Америки, один з Японії та один з Совєтського Союзу були нагороджені найвищою міжнародною нагородою ім. Ч. Філдса, яка відповідає нагороді Нобеля, хоча не приділяє фінансової винагороди. Нагорода Філдса приділяється Математичним Конґресом кожних чотири роки та в цьому році її урочисто передали науковцям в японському місті Кійото. Американськими математиками, які отримали найвищу нагороду, стали: д-р Ф.Р. Джовнс, професор математики в Каліфорнійському університеті в Берклі, та д-р Едвард Віттен, професор математики та теоретичної фізики в Дослідному Інституті в Принстоні, Н.Дж. Нагороду Філдса отримав совєтський вчений Владімір Дрінфелд, старший науковий працівник в Інституті фізики низьких температур та інженерії в Харкові, Україна, та японський вчений Шіґефумі Морі, науковий працівник Науково-дослідного математичного інституту в Кійото.

МАЙКЛ ДУКАКІС, кандидат на президента від Демократичної партії в минулих виборах, знову хоче кандидувати на цей найвищий пост у З'єднаних Стейтах Америки. Виступаючи на пресовій конференції, він на запитання журналістів відповів, що не треба виключати його кандидатури в 1992 році. Він не припинятиме свого зацікавлення загальною світовою і внутрішньоамериканською політикою. Досі він не знає у якій формі це станеться, але згідно з опінією політичних спостерігачів, він намагатиметься відновити свою кандидатуру на президента. Як відомо, президентська передвиборча кампанія в ЗСА тягнеться дуже довго і тому М. Дукакіс відкинув закиди декого, що він, мовляв, заскоро висуває свою особу як можливого кандидата.

ЗЛОЧИНИ В НЮ ЙОРКУ, місті-велетні, збільшилися, на 20 відсотків в цьому році. Статистика ФБІ виказує, що бандити поранили в цьому році 16 поліціянтів, ограбували тисячі мешканців міста, дуже часто серед білого дня і при свідках, поранили 22-ох дітей, вбили чимало водіїв таксі, ограбували шість церков та вчинили чимало інших злочинів, як, наприклад, крадежі автомобілів, приватної власности, вламання до крамниць і помешкань тощо. Посадник цього міста Дейвид Дінкінс, хоч у передвиборчій кампанії обіцяв багато боротися зі злочинністю, нічого досі конкретного не зробив, щоб зупинити хвилю хаосу в місті, яке виборці віддали йому під контролю. Політичні спостерігачі скептично оцінюють ефективність його адміністрації і його вигляди на перевибір в майбутньому. Засоби масової інформації критикують також поліцію.

АДВОКАТИ-ОБОРОНЦІ трьох останніх злочинців, які знасилували і ледь не замордували білу жінку в Центральному парку в Ню Йорку, обіцяють своїм клієнтам, що вживатимуть більш серйозного підходу у процесі оборони і збиратимуть більше переконуючих лаву присяжних арґументів. Деякі спостерігачі першої тури процесу закидали оборонцям, що вони замало концентрувалися на обставинах злочину, а більше скеровували свою увагу на пошкодовній жертві. Повітовий прокуратор Елізабет Ледерер заявила, що вона має добрих свідків для другої тури процесу і тому натяки оборонців про серйозніший підхід треба вважати звичайною адвокатською тактикою.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to Svoboda

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки / money orders виставляти на Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Реорганізація совєтської армії

Невідомо, чи сам Міхаїл Ґорбачов вміє сказати, котрий з його численних клопотів найбільший: хвора економіка, національні рухи, фермент у щораз меншій Компартії СССР чи — як в останніх тижнях виявилося — армія, яка перестає бути найкращим ґарантом тривкости режиму. Борис Єльцин, президент Російської ФССР, заявив, що стаціоноване на території названої республіки військо не буде висилане на приборкування національних рухів в інших республіках. Верховна Рада України зажадала повернення на Україну вояків-українців стаціонованих в інших країнах. З вояками литовцями в армії СССР уже давно був клопіт, бо вони втікали, шукаючи захисту на рідній землі. Свободолюбний рух різних народів у складі СССР мусив відбутися на настроях вояків даної національности, що зчерги відбивається на дисципліні і бойоздатности війська.

Усе це стало такою проблемою, що Ґорбачов перервав свої літні вакації на Криму, вернувся до Москви і виголосив — передавану через усі радіо-телевізійні станції — промову, заповідаючи „реорганізацію" збройних сил у СССР. Пишучи про це „Ню Йорк Таймс" з 18-го серпня ц.р., наводить деякі цитати з цієї промови Ґорбачова, які — як це часто у нього буває — є дуже загальникові і в дечому взаємосуперечні. І так, Ґорбачов заявився проти розбивання однієї „союзної" армії на крайові, бо це, мовляв, в атомовій добі послабило би оборонну силу країни і було би небезпечне для світового миру. Як і чому мали би крайові національні армії загрожувати світовому мирові — певне і сам Ґорбачов не знає. Тим паче, що він признав у тій своїй промові, що з кінцем холодної війни минулася загроза аґресії супроти СССР, так далеко, як Ґорбачов не виключає переходу із системи примусової рекрутчини на систему добровільців, які створили би армії професійних військовиків...

Ґорбачов заповів, що плян покищо ще невідомої реорганізації армії буде готовий у вересні цього року і що ця реорганізація мала би розпочатися у січні наступного року. Виринає поважний сумнів, чи всі складові республіки погодяться на таку реорганізацію армії, яка ітими всупереч принципові національно крайових армій. Виринає також сумнів, як виглядатиме формування армії на базі добровільно зголошених осіб, знову таки на якому принципі. Це потенціяльна причина нових поважних конфліктів.

У тому самому числі „Ню Йорк Таймсу" на першому місці першої сторінки є кореспонденція з Москви, датована 17-им серпня ц.р., з описом жалюгідних відносин в СССР. Зріст злочинства, страйки на тлі злиденних умов праці й винагороди, зріст хуліганства, масових крадежів, щораз більше занечищування землі, повітря і води, — труднощі комунікації, безрадність і ледарство на кожному кроці. Названий часопис подає просто невірогідні конкретні приклади, до чого дійшла примівітизація щоденного життя у Совєтському Союзі. Недавно упривілейованими були ще туристи, бо вони привозили тверду валюту, сьогодні це минулося.

Примітивізація цивілізаційного стану й заверbegнення Сходу Европи під володінням Москви на сотню років назад — це одна сторінка життя, а державна система, влада, режим — це щось ще важливіше. Їдуть люди з Заходу до СССР, в Україну чи Московщину, — вертаються і оповідають, що „пахне розвалом імперії". Пахне, але один Господь знає, як довго ще втримається. Турботи Ґорбачова з армією звузили основи, на який спирається кремлівський режим. Найтривкішими ґарантами його існування є окремі військові з'єднання КҐБ і мільйони апаратчиків, які тримаються свого жолоба. Хабарництво, пияцтво, злодійкуватість, нехлюйство, „широка натура", все це давні прикметні риси „старшого брата". Але вони не перешкоджують користуватися апаратом сили, особливо сили КҐБ, що є державою в державі. Сила імперії у слабості її противників. Покищо бачимо, що у кожній окремій членській національній республіці визвольний рух ще хитається між гарними принадними гаслами патріотизму та слабістю організації реального будня.

Організація у всіх ділянках життя народів, що прагнуть свободи — це найбільша загроза для Москви. І навпаки — брак цих прикмет — млин на воду Москви.

Олександер Серафин

ХТО І ЩО ПОРЯТУЄ СССР?

Президент Ґорбачов просить іноземних держав допомоги у формі позичок чи кредиту, щоб піднести виробництво споживчих товарів. Економісти в загальному згідні з тим, що СССР потребує негайно допомоги яка би вона не була. Одначе, постає запит, що повинно заіснувати перше — економічні реформи чи фінансова допомога?

Ті, хто ставить на перше місце економічні реформи СССР, підсилює свій арґумент прикладом з недавнього минулого інших країн Східньої Европи, який вказує, що відсутність ринкових факторів спричинить розтрачання капіталу.

У 1970 роках державні підприємства Польщі, Югославії і Мадярщини закупили багато сирівців на Заході, з яких виробили продукти дуже низької якости, або розтратили їх на проєкти, які не мали майже жодної ринкової вартости. Все це спричинило тільки великі державні витрати. Цю широковідому невдачу частинно спричинила також відсутність конкуренції. Без конкуренції, державні підприємства виробляли коштовні і нездатні до вжитку речі.

Досвід Східньої Европи з 1970-их років навіть більше реальний у СССР сьогодні, на думку Еда А. Гюєтта, економіста Установи Брукінґс. Він стверджує, що третину всіх продуктів СССР виробляють підприємства, які мають 100 відс. контролі своїх ринків збуту. За невдачні інвестиції у господарствах з вільною торгівлею відповідають ті, які роблять рішення. У господарствах з контрольованим ринком не має подібного ринкового випробування інвестування капіталу і наслідки часто жалюгідні.

Економіст Стенфордського університету подає інший приклад. Совєтські підприємства, які заробляють і нагромаджують карбованці, закуповують все, що можна, щоби тільки їх позбутися. Це спричиняє брак товарів і недокінчені проєкти, або такі, яких неможливо довести до кінця. Вашінґтонські економісти вважають, що число таких незакінчених проєктів значно збільшилося протягом останніх чотирьох років.

Вищеподані проблеми та інші міркування мали вплив на думку Вашінґтону, щоб не давати СССР фінансової допомоги, хоча інші союзники вже її почали давати, головно Західня Німеччина і Франція. Вашінґтон офіційно переслав Москві в липні 1990 року ряд технічних порад. Між ними були, наприклад, такі:

1) готовість післати експертів, які працювали б над розв'язкою проблем у розподільній мережі, що спричиняють поважний застій у розвантажуванні імпортованих товарів з кораблів і залізничних вагонів;

2) допомогти встановити приватну банкову систему;

3) розвинути житлову промисловість, якою був надзвичайно зацікавлений Ґорбачов під час останніх відвідин в ЗСА;

4) завести справедливе оподаткування і його адміністрацію.

Американська технічна допомога спрямована на виправлення цього, що СССР вже має, з метою використання цих порад в дорозі до вільного ринку. Інше потягнення спрямоване в напрямі вільної торгівлі — це пляновані зміни у патентній системі. Совєтська делеґація простудіювала американську і західню систему і пропонує поважні зміни.

Отримуючи в червні 1990 року „найбільш привілейований торговельний статус" у торгівлі з ЗСА, СССР зобов'язався підтримувати міжнародний договір, який реґулює авторські права і забезпечує патенти. Одним зі заходів у оживленні совєтської економії є використання патентів подібно, як на Заході. Є пропозиції надати особам і приватним фірмам виключне право використання свого винаходу протягом 20 років від дати дня прохання про патент.

Від 1917 року совєтський уряд має право користати з винаходів за мінімальною винагородою. Теоретично, СССР правно захищає патенти, але практично на право власника патенту не звертають уваги. В додатку, є великі обмеження в опатентуванні технології, яка в будь-який спосіб стосується до праці, яку винахідник виконує для держави. Також деякі хемічні і фармацевтичні процеси не можна патентувати.

Совєтські закони дозволяють винахідникам вибирати між патентом і посвідкою. Більшість (80 відс.) винахідників отримує стверджения. Ці посвідки призначають права винаходу державі і державним підприємствам, які бажають ними користати. Винахідники отримують мінімальні суми винагороди. Пропоновані зміни в патентному законі передбачають патентування майже всіх технологічних винаходів. Винахідники зможуть продавати свої права до патентів або призначити своїм працедавцям — подібно до західніх законів.

З кожним днем СССР зближається до світового ринку, який він в минулому покинув, або ніколи у ньому не брав участи. Виходячи на світовий ринок, СССР входить у світові економічні і торговельні організації. Наприклад, заключений історичних пропорцій договір між СССР і Де Бірс підприємством щодо продажі діямантів на п'ять більйонів долярів протягом п'ять років. Крім договору продажі, СССР повернувся у членство Центральної торговельної організації з осідком у Лондоні, Англія, з якої він виступив у 1963 році. Між іншим, СССР є на другому місці в світі, після Ботсвани, в добуванні діямантів.

(Закінчення на стор. 4)

Уривки з листа-подяки з України

Слава Ісусу Христу!
Слава Україні!

Високошановні, дорогі і любі брати і сестри по крові, по наших спільних змаганнях, мріях і надіях і сподіваннях, любі українці, члени Групи Сприяння визвольній боротьбі на Січеславщині в Бавнд Бруку та Ню Бранзвику та всі українці у вільному світі, кого доля закинула далеко від батьківщини.

Звертаюсь до всіх, кому болить, кого пече, шматує і четвертує доля розтерзаної матері-неньки України, до всіх, хто не байдужий до страждань створіння Божого, людини. Дорогі і рідні наші краяни! Пам'ятаймо на суд Божий візьмемо з собою лише свій духовий скарб, своє сумління і добро сотворене кожним за короткий час земного життя.

В сучасній суспільно-політичній ситуації, зокрема в російській колоніяльній імперії, історія дає нам шансу здобути віками омріяну самостійну соборну українську державу. Сьогодні кожний українець має право переглянути свій світогляд, визначити себе і своє місце і посильну допомогу нашому відродженню.

Демократичні організації Січеславщини невимовно вражені ініціятивою патріотів-українців з Бавнд Бруку і Ню Бранзвику, котрі за ініціятивою Івана Явиляка там придбали і спрямували нам найнеобхідніші речі для визвольної боротьби. Ми навіть не мріяли придбати бодай один ксерокс-апарат на область та отримали такі речі, що не віримо очам своїм, розгубилися, як жебрак, що проснувся мільйонером... ще не можемо прийти до тями. Ксерокси, факсапарати, друкарські українські машини, записувачі, магнітофони і багато іншого потрібного для полегшення нашої праці. Ми тішимося і вдячні всім українцям, котрі проявили величний акт милосердя до діточок-страдників Чорнобиля, всім, хто допомагає Україні духовно і матеріяльно. Та найбільше нас тішить Ваша допомога нашим політичним організаціям, бож вони боряться, щоб нарід український не потребував милосердної допомоги, а сам, як великий, працьовитий, побожний, мирний та щедрий народ, сам допомагав всім нещасним у світі...

Сьогоднішним борцям потрібна сучасна зброя і це вірно зрозуміли патріоти-українці Бавнд Бруку та Ню Бранзвику. Доки нарід український животітиме в російському ярмі, доти будуть нові Чорнобилі і буде постійно потрібний пральний порошок, вітаміни, ліки, шкарпетки... і вашій допомозі не буде ні кінця, ні краю. Нам необхідно першочергово, ліквідувати джерело всіх бід України і рятувати діток. Тож не забувайте і про тих, хто життя своє присвятив боротьбі за волю України. Сьогодні кожен українець на чужині має можливість подати допомогу Україні: про пару шприців, хто вітаміни і ліки, молитовник чи Біблію, хто історію України Грушевського чи Дорошенка, хто картку Петлюри, Коновальця, Бандери, Шухевича, а хто і комп'ютор, друкарську машинку чи ксерокс. Все це потребує Україна.

Ніхто не подарує нам волі, лише любов і єдність між нами та тяжка самовіддана визвольна боротьби-запорука нашої довгоочікуваної перемоги. В минулому і тепер у нас були і є безліч позитивних прикладів до кінця вірного служіння ідеалам самостійної соборної української держави. Нам є в кого і чому навчитися. Будьмо ж гідними продовжувачами їх великих заповітів і славетного, геройського життя, а не дріб'язковими шукачами їх помилок і прорахунків.

Нам давно необхідно усвідомити: не повторювати помилок минулого, бо вистачає помилок і нових. Єднаймося і працюймо так, щоб наші змагання мали успіх і щоб нас не судили і не проклинали нащадки, а помилки наші заслуговували на прощення...

Низький Вам уклін, наші дорогі помічники, побратими і натхненники. Ми відчуваємо Вас поруч. Дай Боже всім Вам і Вашим родинам доброго здоров'я, всілякого гаразду, великих успіхів в громадській праці на славу Бога і України, на добро свого народу. Слава Вам і Многая літа, наші дорогі брати і сестри на далекій чужині! Україна кличе своїх діток до активної праці у наших визвольних змаганнях! Якщо не ми — то хто. Якщо не сьогодні — то коли? Героям України — вічна слава! Чолом Вам, рідні, ласкаво вітає Вас козацька Наддніпрянщина.

За дорученням січеславських демократичних організацій член УРП

Володимир Забігай

Мирослав Чех

КІЛЬКА ЗАУВАЖЕНЬ ДО РЕЗОЛЮЦІЇ ПРО АКЦІЮ „ВІСЛА"

II.

Справа у тому, що виселяючи українську людність державна влада прийняла кілька законів, які відносилися до майна депортованих, у тому числі також майна Української Католицької Церкви. Згідно з декретами з 1947, 1949 та 1958 року, це майно перейшло на власність держави, яка, нерідко, передавала його іншим власникам. І тому теж, однією з найперших вимог української громади в Польщі було скасування саме цих несправедливих декретів. Бо, хоч багатьох українців наділено господарствами на північно-західніх землях Польщі, то часто були це значно менші маєтки, як на рідних землях. Пекучою проблемою є, зокрема, справа лісів, за які їх власники не отримали рекомпенсати. Повністю відібрано також маєток УКЦ, який згідно з законом з 17-го травня 1990 року про відношення держави до Церкви у Польщі повинен, хоч у частині, повернутися його законному власникові. Покищо цей процес розвивається дуже поволі.

Важливість скасування згаданих декретів полягає ще й в тому, що на їх основі довгими роками відмовлялося УКЦ в існуванні й відкидано домагання її леґалізації. До недавнього часу діяло також розпорядження місцевих влад про заборону поселюватися українцям на рідних землях. Це також випливало з акції „Вісла" та наступних за нею розпоряджень.

У цьому місці доходимо до чи не найважливішого моменту в обговорюваному питанні. Депортуючи українців з рідних земель комуністична влада хотіла не лише ліквідувати УПА (про що домовлялися з СССР та Чехо-Словаччиною), ліквідувати „українське питання" в „народній Польщі", але й закріпити остаточний характер східнього кордону своєї держави. Про це говорять історичні документи. Тому теж, коли в 1956 році на порядку дня поставлено проблему повернення української людности на попередні місця проживання, впало рішуче „ні", хоч кільком десяткам тисяч людей вдалося повернутись. І тому теж сьогодні справа ліквідації наслідків акції „Вісла" зустрічає серйозні труднощі. Політичні чинники, можна здогадуватися, побоюються створення, хоч би тільки потенційного запального стану у відношенні до свого східнього кордону.

Українська громада в Польщі все ставила справу засудження акції „Вісла" соймом, а також скасування ним згадуваних декретів. Зокрема часто підноситься це останнім часом, після приходу до влади дотеперішньої опозиції. Об'єднання Українців у Польщі, найбільша організація української громади, авторитетно заявляла при цьому, що таке полагодження справи в нічому не зменшить стабільности політичної ситуації в країні, ані не приведе до появи питання про перегляд кордонів. Справа — бо не стоїть у цьому, щоб переводити нове переселення, але, щоб скасувати дискримінуючі рішення. Не можна бо сподіватися якогось масового повернення українців на землі залишені в 1947 році. Просто люди, до великої міри, вкорінилися на нових місцях, асиміляційні процеси теж зробили своє.

Тут треба згадати, що часто висловлювалися побоювання про реакцію польського суспільства на справу засудження акції „Вісла". З одного боку, мало б виступати побоювання саме перед новими переселеннями, а з — другого, суспільство неприхильно настроєне до українців, пам'ятає криваві події з часів Другої світової війни й від українського засудження українських злочинів узалежнює дальший розвиток українсько-польських стосунків.

Таку арґументацію застосовано при обговорюванні питання акції „Вісла" в соймі, в Соймовій комісії національних меншостей. Після бурхливих дискусій опрацьовано проєкт відповідної резолюції, але її прийняття затягнулося з уваги на сильні голоси протесту частини послів, яка належала до розв'язаної у січні ц.р. комуністичної партії. На пленарному засіданні сойму справу акції „Вісла" мають порушити у вересні ц.р.

Можна висловити лише побажання, щоб резолюцією сенату не заблоковано відповідного рішення сойму. Українська громада в Польщі сильно обстоює потребу полагодження цього найвищим законодавчим органом влади з конкретними правовими нормами. У цьому — бо і суть направлення заподіяних кривд. Адже, як висловився провідний діяч „Солідарности", головний редактор „Ґазети Виборчей" Адам Міхнік, відповідальність за проведення акції „Вісла" лежить на комуністах. Отже, направляючи заподіяне ними, було б побажано, щоб не забувати про акцію „Вісла".

Українсько-польські відносини ввійшли останнім часом на нову дорогу їхньої нормалізації й добросусідського характеру. Сталося це завдяки появі в обох суспільствах демократичних рухів, які за принципи своєї діяльности поставили також забезпечення прав національних меншостей, мирні, демократичні шляхи побудови відносин між окремими державами й народами у Середньо-Східній Европі. Віриться, що не зважаючи на всі перешкоди, це можна буде осягнути.

ПІСЛЯ БУРХЛИВОГО розвитку під час останнього десятиліття столиця Коннектикат Гартфорд вступила в стадію занепаду. У 1980-их роках сотні мільйонів долярів були інвестовані у розбудову бизнесів, в центрі міста, де виросли високі хмарочоси, потроїлась кількість бюрових просторів, які тепер у переважній більшості зачиняються. За останні дев'ять місяців в Гартфорді було зачинено 40 відсотків готелевих кімнат, цього тижня зачинилися двері двох великих крамниць в серці міста, які почали свій бизнес 101 рік тому. Зачинено багато ресторанів, а ті, які все ще намагаються втриматися, стоять порожні. Місто, населення якого нараховує всього 137,000, розділене на „острови": безпечні, з Капітолем та забезпеченевими компаніями, та бідні, зруйновані, що залишилися недоторканими підйомом економіки у 1980-их роках. Сумна картина банкрутства, яка подвоїлася порівняно з минулим роком застережує економістів-аналітиків, деякі з них ще оптимістично дивляться на економічний розвиток міста, як, зрештою, і цілої країни.

РОЗПОВІДАЄ ВЛАДИКА УКЦ П. ВАСИЛИК

Кореспондент УПА Микола Муратов 18-го серпня зустрівся з Владикою УКЦ Павлом Василиком — вікарієм Івано-Франківської Епархії, щоб запитати в нього про теперішній стан Української Греко-Католицької Церкви.

Запитання: Владико, в листопаді минулого року напередодні візити Міхаїла Ґорбачова до Італії та зустрічі його з Папою Римським Іваном-Павлом Другим Рада в справах релігій при РМ СССР заявила, що визнає права українських греко-католиків на леґальне існування. Який юридичний і фактичний стан УГКЦ тепер?

Відповідь: Визнання совєтськими властями права на леґальне існування на ділі означало припинення кримінальних та адміністративних репресій. В Західній Україні наша Церква була переважаючою конфесією, розпочався масовий перехід вірних із на[кин]утого їм силою православія до віри їхніх батьків. Пе[ре]дбачаючи Ваше питання, наперед скажу, що ніякого „насилля" з нашого боку не було і не могло бути. Перш за все тому, що в нас немає апарату насилля. Апарат насилля перебуває в руках світських властей, симпатії яких, як і раніше на боці Російської Православної Церкви. Подруге, вибір конфесії є питанням сумління, а сумління людини завжди вільне. Практично перехід здійснювався рішенням релігійної громади запросити для задоволення релігійних потреб священиків, які перебувають під юрисдикцією єпископату УГКЦ, що є в канонічному єднанні з святішим престолом у Римі. Варто відзначити, що такий вибір релігійного єднання не суперечить діючому законодавству про культи. В кінці минулого року влада просто припинила адміністративне стримування релігійної переідентифікації християн у Західній Україні. Потім, коли в березні цього року на виборах до місцевих рад перемогли в нашому реґіоні національно-демократичні сили, розпочався процес фактичної реґабілітації нашої Церкви як юридичної особи. В Івано-Франківському нам повернено Катедральний Собор, Львівською Міською Радою прийняте рішення про передання нам нашої святині — собору св. Юра та резиденції глави УКЦ у Львові. Проте представники Московської Патріярхії відмовляються звільнити приміщення. В такий спосіб іде процес повернення нашій Церкві культових споруд і майна, згідно з президентським Указом про реґабілітацію усіх жертв позасудових репресій, вірніше, згідно з духом цього Указу. Адже сталінські позасудові органи репресій — це не тільки „трійки" і особливі відділи міністерства державної безпеки, це і львівський псевдособор 1946 року, організований чекістами, який змусив нашу Церкву піти у підпілля. Це і партійні рішення про зміну національного складу населення Північного Кавказу, Криму, Поволжя і, частково, Західньої України. Хоч і повільно, але йде реґабілітація цієї категорії жертв безбожницької влади.

З.: Ваша Святосте, чи можете сказати скільки парафій повернулося в лоно УГКЦ?

В.: Загальноцерковна статистика покищо відсутня, у нас немає канцелярії та відповідного обліку в маштабах всієї митрополії. Однак можу сказати, що в Івано-Франківській епархії діє близько 600 парафій УГКЦ і майже не залишилося парафій, які перебувають під юрисдикцією Московської Патріярхії. В інших областях нашого реґіону ситуація дещо інша. Там майже половина громад перейшла під юрисдикцію УАПЦ.

З.: Ви вже заторкнули питання, котре хвилює усіх християн і нехристиян — звинувачення греко-католиків у протиправних та аґресивних діях. З кінця минулого року центральна та українська офіційна преса постійно повідомляє про справжню релігійну війну, розв'язану греко-католиками проти православія. Що ви можете сказати з цього приводу?

В.: Справді, наклепницька кампанія про „аґресивність і злочинність уніятів" доведена партійною пресою до абсурду, наприклад, про так зване насильницьке захоплення храмів. Я вже казав про це, можу лише додати, що церква — не це укріплення і ніяких штурмів ми не влаштовували. Що стосується „замахів на життя священиків", як про це сказано у зверненні Синоду УПЦ (екзархату РПЦ) 9-го травня 1990 року то нам тут приписують і природну смертність, що виросла, можливо, через втрату православним духовенством парафій. На нас списують і загальнокримінальну злочинність, що зросла в безбожницькому суспільстві. Тут і зумисне надання релігійного забарвлення підвищеній конфліктності нашого життя взагалі. В цьому відношенні показовим є випадок смерти священика РПЦ о. Василя Бочала, колишнього настоятеля церкви в селі Залісся Золочівського району Львівської области. Парафіяни цієї церкви 19-го листопада 1989 року проголосили повернення в лоно УГКЦеркви, о. Василь втратив місце, а коли намагався перешкодити греко-католицькому Богослуженню, то від емоційного стресу в нього стався уже третій інфаркт і він помер у автомобілі швидкої допомоги по дорозі до лікарні. Але вся комуністична преса писала, що його „вбили уніяти" і що смерть „наступила в наслідок насильницьких дій". (Владика посміхається). А от зі мною було якраз навпаки. У травні цього року в будинку Обласного виконавчого комітету група жінок — вірних РПЦ накинулась на мене, порвала рясу, зірвали хрест. Подібні напади з боку православних були не тільки на мене, в лютому цього року було побито о. Петра Зеленюха — греко-католицького священика з Львівської области. Невже священики РПЦ навчають цьому своїх парафіян?

З.: Якщо можна, Владико, скажіть кілька слів про себе.

В.: Народився в довоєнній Польщі 1926 року, навчався в медичній школі до 1946 року, за допомогу пораненим партизанам УПА був засуджений військовим трибуналом і перебував у сталінських таборах до 1956 року. Одним з репресованих греко-католицьких єпископів був рукопокладений в сан священики ще в концтаборі. Від 1958 по 1962 р. знову був ув'язнений, за виконання релігійних відправ. У серпні 1987 року був одним з ініціяторів виходу УКЦ з підпілля.

НА ДУМКУ ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИХ експертів, економіка Східньої Німеччини перебуває в гіршому стані, ніж це уявляється напередодні початого 1-го липня злиття двох країн. Значну трудність представляє справа залучення чужинецьких інвестицій у промисловість Східньої Німеччини. У понеділок, 20-го серпня, уряд Західньої Німеччини усунув з посади відповідального за проведення економічних реформ у Східній Німеччині Райнера Гольке. Йому, а також експертній раді, головою якої він був, не вдалося залучити чужинецький капітал в обсязі, який необхідний для успішної реконструкції економіки Східньої Німеччини. Як відомо, в даний час перед радою стоїть завдання здійснити передачу в приватні руки 8,000 державних підприємств.

ІНВЕСТУЙТЕ В УКРАЇНУ, ЗБІЛЬШІТЬ ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ-УНС

Літня зустріч активу УНСоюзу Дітройської Округи

Членки і члени Управи Дітройтської Округи УНСоюзу під час літньої зустрічі (сидять, зліва): Стелла Федик, Ольга Марущак, д-р Олександер Серафин, Стефан Віхар, Ірина Прийма, Зенон Василькевич; (стоять, зліва): Ярослав Базюк, П. Коршиловський, Роман Лазарчук, Григорій Корбяк, П. Залуга, Катерина Назарк, Йосиф Постоловський, д-р Атанас Слюсарчук.

У Дітройті увійшло вже в традицію влаштовувати на оселі Діброва літню розвагову зустріч активу Округи УНСоюзу. Дітройтська Округа відзначається гарною співпрацею і є дуже активною. Будучи однією з перших округ УНСоюзу, її секретарі є першунами у приєднанні нових членів, серед них: д-р А. Слюсарчук, Стела Федик та інші. Імпрези, які відбуваються у нас є завжди успішні тільки завдяки гарній співпраці членів управи Округи.

Цьогорічна зустріч відбулася в суботу, 28-го липня, на оселі Діброва. Програма зустрічі складалась з двох частин. Про першу частину, тобто спільний полуденок подбала нова членка Управи округи Катерина Назарк, Я. Базюк подбав про те, щоб ніхто не був спрагнений. Про солодке подбали наші добрі пані. Після полуденку, о год. 2-ій по полудні розвагову частину відкрив новообраний голова Округи д-р Олександер Серафин. Привітавши присутніх, подав докладний перегляд стану Округи, вказуючи як на позитиви, так і на деякі недоліки. В загальному був вдоволений працею Округи і закликав більше активно включатися в акцію приєднання нового членства. Опісля д-р Серафин передав провід зустрічі Зенонові Василькевичеві, який коротко зупинився над різними родами праці, включно з громадською.

Опісля попросив до слова д-ра Серафина, щоб поділитися своїми враженнями із щойно відбутої поїздки до Австралії і Нової Зеляндії. Тому, що про Австралію більше усім відомо, він розповів про Нову Зеляндію.

Прелеґент познайомив присутніх з географічним положенням Нової Зеляндії, її економікою, красою краєвидів. Згадав теж про українських поселенців, яких там є дуже мало, та не зважаючи на велике віддалення від себе все ж таки час від часу зустрічаються і не забувають, хто вони. Його коротка доповідь була дуже цікавою і викликала ряд запитань, на які перелеґент давав відповіді.

Наступна точка належала активній членці нашої Округи Олі Марущак. Вона з притаманною їй легкістю відчитала фейлетон відносно більшої свободи для жінок.

Потім д-д А. Слюсарчук з гумором розповів кілька жартів з різних закутків України. В цих жартах виявився здоровий український гумор, який зберігається у важких умовах життя.

З. Василькевич попросив до заключного слова д-ра Серафина, який подякував усім тим, які підготовляли зустріч, а також усім присутнім за численну участь.

Після формального закриття присутні ще довго розважались гуртовим співом, яким проводили Надя і Степан Віхарі, Оля Марущак, панство Базюки, Ірина Прийма і багато інших.

Зустріч відбулася дуже успішно і у теплій, товариській атмосфері. Багато до того причинилася чудова соняшна погода і привітна, повна зелені, оселя Діброва.

Зенон Василькевич

Річні збори в Чикаґо

Не дивлячись на зливний дощ який навістив Чикаґо цього дня, Річні збори Відділу УККА відбулись в дні 9-го травня о год. 7-ій вечора в залі СУМ із заздалегідь наміченим пляном. Присутні учасники зборів, ентузіясти праці УККА в числі 65 осіб вибрали Президію зборів, до складу якої увійшли: Іванна Ґорчинська, голова, Ярослав Загородний, заступник голови та Юрій Косачевич, секретар. Після одобрення присутніми порядку дня нарад, вибору Верифікаційної, Номінаційної та Резолюційної комісій приступлено до звітування керівних органів УККА за минулий каденційний рік. Першим, вже 12-ий раз підряд, почав звітувати голова Відділу д-р Мирослав Харкевич, який звернув увагу на другу точку статуту УККА яка каже, „що маємо докладати всіх зусиль щоб допомогти поневоленій Україні здобути самостійність, соборність і повну демократію". Ця точка була узгіднена в неуспішних переговорах з УАКРадою та лежить в основі діяльности СКВУ.

Важко, сказав він, є погодити ту статутову постанову з концепціями деяких кіл в Україні, а ще більше в діяспорі, та які через неясні поняття „федерації" чи „конфедерації" і то ще „суверенної" стали причиною численних непорозумінь.

Із звітування голови довідуємось, що діяльність Відділу УККА в Чикаґо проходила під знаком драматичних, радісних а то й сумних подій в Україні. Ми мали змогу ще раз проаналізувати перебіг та епілог нашого славного 1000-ліття Хрещення України, чикаґським фіналом якого було посвячення пам'ятника хрестителям України свв. Володимирові і Ользі, що пройшли величаво під знаком єдности з Україною. Діяльність Відділу плянувалась на засіданнях Управи та Президії. З громадою вдержувано живий контакт через всі місцеві українські радіопередачі, летючками, офішами, рядом телефонічних розмов та особистими контактами. В часі Різдвяних свят делеґація УККА відвідала із святочними побажаннями наших Владик та пастора Гарбузюка. У минулій каденції наш Відділ відвідав директор канцелярії УККА ред. Ярослав Гайвас, з яким Управа Відділу відбула ділову зустріч. Голова Відділу д-р М. Харкевич та його заступник інж. Орест Бараник брали участь в лютневій сесії Крайової Ради УККА в Ню Йорку. Згідно з давною традицією Управа Відділу вдержувала тісні зв'язки з нашими приятелями по лінії АБН, Ради поневолених народів, Альянсу приязні та Американською етнічною радою. Рівнож делеґати Відділу брали участь у державних святах наших приятелів: білорусів, хорватів, литовців, латишів та в'єтнамців. Д-р М. Харкевич та інж. О. Бараник брали участь у ряді засідань та пресових конференціях, де були порушувані проблеми близькі до української визвольної проблематики. Тут слід підчеркнути зустріч із польським прем'єром Мазовєцьким, в якій порушили справу української національної меншини в Польщі. Голова точно звітував про участь у всіх імпрезах і акціях.

Закінчуючи свій звіт, д-р М. Харкевич подякував керівникам всіх наших радіопередач за їхню співпрацю з УККА, як також зложив спеціяльну подяку місцевим нашим фінансовим установам а саме банкові „Певність" та касі „Самопоміч" за їхню фінансову піддержку бюра у Вашінґтоні та канцелярії місцевого Відділу.

Із звіту референта „Народного Фонду" інж. Лева Боднара довідались ми, що за звітний час зібрано суму 4,0359 дол. з чого на бюро у Вашінґтоні призначено 2,0225 дол. та 2,0134 дол. на Народний Фонд. У цій референтурі працювало21 збірщиків, яким референт зложив спеціяльну подяку. Зокрема зложив подяку Миколі Сенчишакові та адвокатові Юліянові Кулясові за їхній вклад в організуванні збірки фондів на бюро УККА в Вашінґтоні.

Після цих звітів відбулась ділова дискусія. На внесок Контрольної комісії яка ствердила задовільну працю Відділу, уділено абсолюторію уступаючій Управі та приступлено до вибору нових керівних органів Відділу. На прохання уступаючого голови д-ра М. Харкевича, щоб дати йому вже „заслужену" відпустку, обрано нову Управу, яку очолив молодий і знаний активіст у нашій громаді інж. О. Бараник. Д-ра М. Харкевича обрано почесним головою Відділу та зложено йому подяку за його 12-літнє головування таким великим Відділом. Ми переконані, що зміна проводу Відділу УККА, який перебрала молодша людина, наша зміна, близький співробітник д-ра М. Харкевича принесе користь нашій громаді. Хочемо тут зазначити, що у теперішній Управі Відділу УККА є 19 молодих людей із високою освітою, професіоналістів, які у своїй праці для добра України і нашої громади в Чикаґо напевно не заведуть у наших сподіваннях.

Після вибору обмірковано ще плян праці Відділу на наступну канденцію, прийнято ряд резолюцій спрямованих для добра України, беручи під увагу сучасні події.

Новообраний голова у заключному слові наголосив потребу співпраці всіх для добра поневоленої України. Національним гимном закінчено Загальні збори.

Л. І. Б.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

У світлу пам'ять померлих дорогих осіб на українські Студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Лідія Яців — $10,000 в пам'ять чоловіка **бл. п. мґр-а Петра Яцева** на бібліотечний фонд для україніки в Гарварді ім. Петра і Лідії Яців (фонд зріс до 20,000 долярів).
Борис П. Дурбак — $1,000 згідно із завіщанням дружини **бл. п. Теодозії Дурбак,** в світлу її пам'ять.
Дороті Кордуба — $100 в пам'ять **бл. п. Степана Б. Кордуби.**
Марія Палідвор — $100 в другу річницю смерти чоловіка **бл. п. д-ра Василя Палідвора.**
Родина Зубаль-Біланюк — 1100 замість квітів на могилу **св. п. Ірини Кузик.**
Оксана Мостович з родиною — $100 в пам'ять матері **бл. п. Антонії Іваночко.**
Яків Рудяк — $50 в пам'ять дружини **бл. п. Юстини Рудяк.**
Галина Сиротюк — $50 (з дорівнювальним фондом) в шістнадцяту річницю смерти **сл. п. проф. Павла Сиротюка.**
Орися і Василь Лагошняк, Надія і д-р Ярослав Мігайчуки, Володимир Смігуровський — по $50, Марія Пасічник — $25, Михайло Рудий — $20 замість квітів на могилу друга **бл. п. Василя Кичуна.**
Лука і Марфа Кудрик — $40 в пам'ять **бл. п. Анни Біленької.**
Юрій і Ірина Прокопишин — $25 замість квітів на могилу **бл. п. Сокологорського.**

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померших вічним спокоєм і радістю.

Головна Екзекутива Фонду Катедр Українознавства.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер 2-го серпня 1990 р. відійшов у Вічність на 88-му році життя

бл. п.
МИКОЛА ПРИГОЖЕНКО

ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю 3-го серпня 1990 р. в похоронному заведенні Насевичів Філядельфія, Па.

ПОХОРОН відбувся в суботу 4-го серпня в українській православній катедрі св. Володимира, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

хресна дочка — ЕВГЕНІЯ ОРЛИК з мужем РИЧАРДОМ і дітьми.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Друзями і Знайомими, що у вівторок 21-го серпня 1990 р. у вечірніх годинах відійшла у Вічність

бл. п.
д-р права і філософії
МАРІЯ КОБРИНСЬКА

ПАРАСТАС з ПАНАХИДОЮ — в четвер 23-го серпня 1990 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в п'ятницю 24-го серпня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Тлінні Останки спочинуть на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

РОДИНА І ДРУЗІ

Замість квітів на могилу Родина просить складати пожертви на Допомогу Дітям Чорнобиля.

З невимовним жалем повідомляємо Родину, Приятелів та Українську Громаду, що 28-го липня 1990 р. по тяжкій недузі, з волі Всевишнього відійшла на Вічну Ватру

сл. п. лікар-дентист
д-р ГАЛИНА СКОРЕЦЬКА

родом з Качанівки біля Тернополя.

Покійна була активним членом Українського Лікарського Товариства, пластовий сеньор, членка Куріня „Ті що греблі рвуть" невтомна пластова діячка від ранніх літ молодости, довголітня членка Марійської Дружини, членка Українського Музею в Ню Йорку. Щедрий жертводавець на численні українські цілі.

Покійну поховано 4-го серпня 1990 р. на українському національному Цвинтарі-Пам'ятнику у Вашінґтоні, Д.К. після відслуження Заупокійної Служби Божої з Панахидою в каплиці цвинтаря.

У глибокому смутку:

ЛЯРІССА і ДМИТРО ПЕНЦАК зі синами РОСТИСЛАВОМ ОРЕСТОМ та АДРІЯНОМ донею РОКСОЛЯНОЮ з мужем СТЕФАНОМ та їхніми донями МАЛАНКОЮ та КАТРІЄЮ
Родини: Дроздовська, Галущинські, Грабовичі, Гуки, Лібері, Мінцінські, Мрици, Надозірні, Паславські, Пежанська, Пікова, Сатурська, Скорецькі, Чорнодольські, Шавяки.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ ПОКІЙНОЇ
дня 5-го вересня 1990 р. будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в таких церквах:

в Балтиморі, Мд. в укр. кат. Церкві св. Михаїла
в Ню Йорку, Н. Й. в церкві св. Юра 8:30 ранку
в Нюарку, Н. Дж. в церкві св.Івана Хрестителя 7:30 ранку
у Вашинґтоні, Д. К. в церкві Пресвятої Родини.

Замість квітів просимо складати пожертви на Українські цілі в ЗСА та в Україні.

РОДИНА

Марта Куропась...

(Закінчення зі стор. 1)

будована, переплетена монологами, співом і грою на фортепіяні. На закінчення співачка, яку тепло вітали присутні, виконала ще по-англійськи арію „Фантом опери". Усім мистцям були вручені квіти, а офіційно подякував їм за виступ конферансьє Р. Швед, який між одним і другим виступом представив присутніх на залі: головного предсідника УНСоюзу Уляну Дячук з мужем інж. Володимиром, співредактора „Свободи" Володимира Левенця з дружиною Софією, співредактора „Українського Тижневика" Марту Коломиєць, урядуючу „Міс Союзівку" Лілу Залуцьку, „Міс Союзівку" з 1985 року Маріянну Сосяк, головного радного УНС В. Кваса, голову Округи УНС Нової Англії д-ра Михайла Снігуровича, головного управителя Союзівки Івана Флиса, мол., і його заступника Івана Коцура та усіх секретарів відділів УНС, установи, яка веде перед у допомозі Україні та допомагає процесам відродження українського народу, що наголошував постійно Р. Швед.

Л. Залуцька подякувала УНсоюзові за можливість репрезентувати його і Союзівку на багатьох українських імпрезах, побажала гарного пенсійного відпочинку для д-ра І. Флиса, ст. і багато успіхів в праці новому головному предсідникові У. Дячук та цілому Головному Урядові. Вона також наголосила ті справи, з яких користають українські громади в ЗСА і Канаді, а посередньо у всьому вільному світі. „Тепер коли наша знедолена батьківщина знаходиться у процесі пробудження, УНС зараз таки активно включився у процес допомоги українському народові, а делегати 32-ої Конвенції УНС покликали до життя Фонд Відродження України". Вона закликала збільшити цей фонд до відповідної висоти, щоб УНС міг ефективно допомогти принаймні тим організаціям і особам в Україні, які тієї допомоги дуже потребують. Новій „Міс Союзівці" Л. Залуцька побажала багато успіхів в історичному році відродження нашої нації".

Вміжчасі на горішній площадці розпочалась багатолюдна танцювальна забава, а жюрі, яке до речі, було покликане в останній хвилині і тому не могло мати жодного упередження до кандидаток, які у числі 10 зголосилися до контесту на „Міс Союзівку", розпочало під керівництвом відомої пріма-балерини і керівника танцювального ансамблю „Сизокрилі" та інструктора танцювальних курсів на Союзівці і оселі УБС Роми Прийми-Богачевської, свою тяжку працю переведення інтерв'ю з кандидатками. Крім Р. Прийми-Богачевської до жюрі входили ще: д-р М. Снігурович, д-р Любомир Романків, маестро Василь Мельничин і Дзвінка Швед. Пізно по півночі о год. 1:15 жюрі, під загальні оплески присутніх, „зійшло зі своїх хоромів" і голова Р. Прийма-Богачевська прочитала листу вибранців. „Міс Союзівкою" на 1991 рік було проголошено Марту Куропась з Дітройту, 21-річну студентку Вейнського стейтового університету, члена Пласту і ТУСМу. Під час розмови М. Куропась заявила, що допомогти Україні в теперішній ситуації можуть дуже багато молоді професіоналісти, двомовні активісти і ті, які готові особисто поїхати в Україну для нав'язання персональних зв'язків з активістами, людьми науки, культури, молодечих і студентських організацій тощо.

Першою дружкою було проголошено Марічку Круль з Вашінгтону, а другою Наталку Троян з Нової Англії. Очевидно, усі три кандидатки є членами УНСоюзу і активно працюють в українській спільноті.

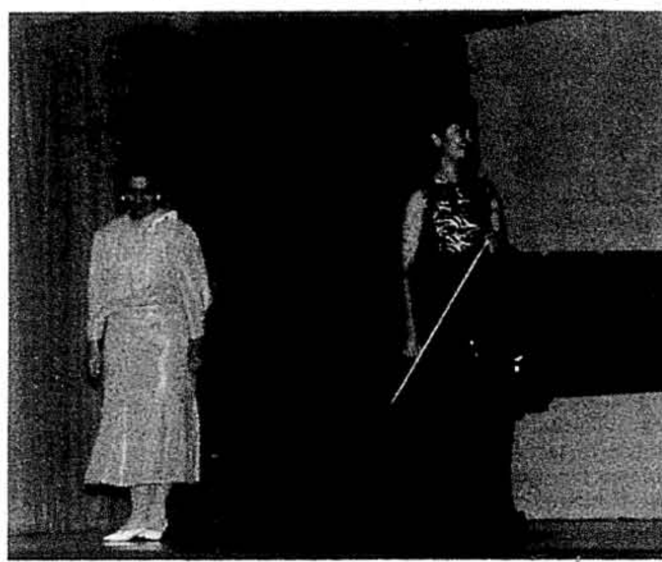
Проголошених тепло привітав головний предсідник УНС У. Дячук, підкреслюючи, що „Міс Союзівка" працюватиме у спільноті у цікавому й історичному для українського народу на батьківщині і спільнот в діспорі часі. Почесну функцію першого танку з новою „Міс" виконав управитель Союзівки І. Флис, мол. Першу дружку взяв до танцю колишній управитель В. Квас, а другу заступник головного управителя І. Коцур. Забава тривала до 3-ої години рано.

Новообрана „Міс Союзівка" М. Куропась отримає 500 дол. стипендії і тижневе безплатне перебування на Союзівці. Перша дружка — один тиждень безплатних вакацій, а друга — „вікенд" на Союзівці.

Забава була одною з кращих у сезоні і тому учасники не хотіли розходитись, насолоджуючись чистим повітрям на Союзівці, оселі, яка багатьом нагадує рідний край під кожним оглядом.

Управитель оселі І. Флис, мол. мав приємність першого танку з новообраною „Міс Союзівкою".

Віолістка Г. Колесса з піаністкою А. Кривошеїною.

М. Сухенко-Котрел (посередині) і піаністка С. Берик-Шульц і К. Була після виконання уривка з твору „Маруся Чурай" Ліни Костенко. Справа — конферансьє Р. Швед.

ЛІДЕР СЕРБСЬКОЇ МЕНШОСТИ Хорватії Йован Расковіч заявив представники преси в південнозахідньому центрі Хорватії місті Кніні, що не бачать причин для введення в цей район урядових військ. Військо плянувалося ввести у зв'язку з напруженням, що збільшилося після проведеного в неділю плебісциту про автономію району. „Ні одна крапля крови не повинна пролитися, бо вона дорожча від будь-якого політичного режиму", — сказав Й. Расковіч.

ГАЗЕТА „НЮ ЙОРК ТАЙМС" у бизнесовому відділі повідомляє, що ціни на бензину правдоподібно будуть збільшуватись, якщо конфлікт на Близькому Сході буде продовжуватися. Потішаючим фактором є те, що оливні компанії ЗСА і компанії, які займаються імпортом арабської нафти починають, після перших 10-ох днів хаосу, балянсувати ціни на оливні продукти. Це сталося мабуть тому, що Савдійська Арабія, на території якої стаціонують тепер американські й інші війська, пообіцяла видобувати додаткових два мільйони барилок денно, щоб не створювати труднощів на ринку. ОПЕК, тобто країни-продуценти нафти, покищо не дали дозволу для Савдійської Арабії на збільшення видобутку, але уряд тієї країни заявив, що не чекатиме на дозвіл, бо ситуація виявилася виїмковою.

ДО МОСКВИ З ТИЖНЕВОЮ візитою прибула делегація Сенату ЗСА, в яку входять демократи Патрик Лігі, Алан Кренстон і Роберт Грем. Американські законодавці прибули в Совєтський Союз на запрошення Комітету аграрних справ Верховної Ради СССР. Американські гості вже зустрілися з заступником міністра закордонних справ СССР Віктором Карповим, який до недавнього часу очолював совєтську делегацію на переговорах у справі роззброєння в Женеві. Сенатори обговорювали з ним головним чином справи роззброєння.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

якщо попередні рахунки

НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів у тій справі не будеться відписувати.

ВСІ РАХУНКИ МУСЯТЬ БУТИ ЗАПЛАЧЕНІ ДО 15 ДНІВ ВІД ДНЯ ПОЯВИ.

Евлогія на смерть батька

(Уривок листа з України)

В селі Адами недалеко Бузька Львівської области 2-го липня ц. р. по довгій і тяжкій недузі на 78-му році важкого страдницького життя помер мґр Борис Гліб Городиський.

Покійний народився в селі Семаківцях над Прутом Коломийського повіту, де наші батьки учителювали десятки років і виховали цілі покоління селянських дітей в релігійно-національному дусі. Після закінчення коломийської державної гімназії і правничого факультету у Львівському університеті Борис не пішов по лінії своєї правничої професії, а зайнявся рідкою в той час в Галичині ділянкою птахівництва, в якій він набрав теоретичного і практичного знання пересічного спеціяліста. Відвідуючи українські села Галичини, він не тільки ширив національну свідомість, але й ідею побудови плянового птахівничого господарства, щоб скріпити матеріяльні умови українського селянина. Працював у „Сільському Господарі" з чільними його діячами і був ними дуже шанований. В час першого перебування большевиків у Західній Україні виїхав на Захід і перебував в Ярославі аж до вибуху німецько-большевицької війни. З великою відданістю і наражуючи себе на репресії зі сторони німців він допомагав українцям-полоненим червоної армії, які перебували в жахливих умовах без належних харчів і санітарної опіки. За свою самаританську працю був ув'язнений і тільки завдяки добрим людям вийшов на волю з краківської тюрми „На Монте Люпіх". Вийшовши на волю, виїхав до Львова і зразу взявся за свою улюблену ділянку птахівництва аж до другого приходу большевиків. Не послухав мене, який пройшов важкі, бо май же два роки совєтської окупації Західньої України, не залишатися під большевиками. Він рішив „залишитися з народом і з ним ділити долю" в нових совєтських умовах. А доля не була ласкава для нього і для його дружини та двоє його діточок. Заслали його і цілу родину в сибірську тайгу „рубати ліс", де він пробув майже десять років поневірянь на важкій праці. Після заслання йому не було дозволено жити в його улюбленому Львові і він був „приписаний" в малому селі Адами біля Буська.

Вістку про смерть мого брата Бориса я одержав від його сина. Лист цей — це дійсно зворушлива евлогія сина на смерть св. п. батька. Ось уривок цього листа-евлогії:

„Мій тато був істинно віруючою людиною, силу його віри неможливо порівняти з вірою пересічної людини. Він просто молився, а, як мені здається, безпосередньо розмовляв з Богом, щирість і самовідданість під час моління була близька до фанатичної, але разом з тим благородніша і одухоблена. Я думаю, що це віра в Бога була суттю його внутрішнього „Я", яка і визначала його цілий характер і саме ставлення до навколишнього світу. Вона допомагала йому в тяжкі хвилини його тривожного і трагічного життя, давала йому сили не заломитися в критичні моменти, зберегла його душу чистою і непорочною. А скільки зла несла ця система, скільки людських доль поламала, скільки душ понівечила, а його хіба фізично покалічила, бо крім інших недомагань глухота дошкуляла йому чи не найбільше. Не міг чути він чарівної української музики і пісні, яку так любив до самозабуття.

Друга сила мого покійного батька, яка допомогла йому бути і залишитися чистим у брудному морі совєтської дійсности, це було його виїмкове відчуття прекрасного, в чому воно б не проявлялося, чи в природі, чи в поезії чи в музиці. І якщо якийсь письменник сказав, що краса врятує світ, то нашого батька врятувала віра в Бога і животворна дія краси у всіх її проявах. І якщо говорю врятувала, то маю на увазі не фізичне буття, а духовну чистоту. Бо навколо борсається маса нікчемних людців, для яких сенс життя заключається в нагромадженні і споживанні матеріяльних благ, для яких немає Бога, які і не знають краси, і які глухі до страждань ближнього, батьківщину здатні продати за шматок ковбаси. І таких багато серед вершителів народу. Але є і такі лицарі як Левко Лук'яненко, якого сміливо можна назвати спадкоємцем в боротьбі за волю України нашого Пророка Тараса Шевченка.

Думаю, що мій батько прищепив любов до батьківщини, до її культури й історії, а особливо до поезії. Ні з ким душа моя не була так співзвучна в сприйманні поезії як з батьком. А все починалося з раннього дитинства, коли брав він мене на коліна і читав вірші Шевченка, а особливо зворушувала дитячу душу „Хустина", над якою ми оба плакали. А було це на засланні в Сибірській тайзі.

І чомусь, як я йшов за труною, то перед моїми очима снувалися картини далекого дитинства і ласкава батьківська рука гладила срижену дитячу голівку, як він, хоч зморений непосильною працею, розказував мені казки, розбуджував мою дитячу уяву у засніженому бараку, довкола якого вила сибірська хуґа.

І ще одне, що завжди дивувало мене — це повна відсутність у нього страху. Він його не переборював, бож у нього його зовсім не було. Не боявся він медведів, коли п'ять діб блукав в непрохідній сибірській тайзі, не боявся мати і відстоювати свою думку, коли всі навколо боялися власної тіні.

І тільки тепер я думаю, що знаю справжню причину його безстрашности — це віра в Бога, віра в торжество добра і справедливости. Пішов з життя романтик і ідеаліст, стало менше на світі ще одного Дон-Кіхота, а значить осиротіли ми, його діти і добрі люди, бідніший став світ.

Похорон пройшов дуже гарно, зійшлися проводити його в останню путь всі добрі люди. Стояли у варті хлопці з приспущеними синьо-жовтими прапорами. Співали „Вічная пам'ять" і „Видиш, брате мій", коли опускали його домовину".

Нехай цей лист-евлогія сина на смерть батька стане відомим не тільки родині, але і друзям і знайомим покійного в Україні і в розсіянні, як нев'янучий вінок квітів на свіжу могилу цього страдника-патріота.

Зенон Городиський

Німці...

(Закінчення зі стор. 1)

ки. Поляки побоюються відкриття сумної слави справи „поморського коридору", добре пам'ятаючи, що Гітлер у 1938-39 роках домагався транстериторіяльної сполуки Німеччини зі Східньою Пруссією. Польська відмова стала для нього аргументом для започаткування Другої світової війни. Тому теж, як повідомляє українська газета у Польщі „Наше Слово", недавно у Варшаві відбулася конференція польських істориків, на якій підносилося справу передачі Калінінградської области Польщі.

Хто і що...

(Закінчення зі стор. 2)

На думку деяких совєтський економістів, найбільшим кроком уряду СССР у напрямі вільного ринку є створення 13-ти членної комісії, завданням якої є виробити плян переходу господарства держави на ринкову економіку за 500 днів. Протягом одного місяця, а саме до 1-го вересня, комісія має підготовити плян, на якому буде основуватися закон переходу держави на ринкову економіку. Створення комісії спонукало проголошення голови Верховної Ради РСФСР Бориса Єльцина — „500-денної програми" економічних реформ на перехід РСФСР на систему вільного ринку.

Конкуренція вже має вислідн!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО КУТЕЛЬМАХ, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па., помер в липні 1990 року на 69-му році життя. Народився у Філядельфії, Па. Залишив у смутку дружину Берту і дітей Михайла і Марґо. Був похований в крематорії.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Пришляк, секр.

ІВАН ФУРИК, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж., помер 27-го липня 1990 року на 66-му році життя. Нар. 1924 року в селі Росохач, Коломия, Україна. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку синів Івана і Стіва, донечку Мішел та сестру з мужем Михайло Кузів та братів Михайла і Стефана на Україні. Похорон відбувся 31-го липня 1990 року на цвинтарі св. Марії в Трентон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

МАРІЯ ЧІЧКА АНДРІЄНКО, член УНС Відд. 457-го Т-ва Культура в Ню Йорку, Н.Й., померла 5-го червня 1990 року на 93-му році життя. Нар. 13-го жовтня 1896 року в Коломиї, Україна. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку доньку Калину, сестру Наталію Федів зі сином Богданом і невісткою Мінною, братанка Богдана Трильовського з дружиною Софією і дітьми Зенком і Уляною, шваґерку Камілю Трильовську. Похорон відбувся в Мюнхені, Німеччина.

Вічна Їй Пам'ять!

Галя Кіляр, секр.

ВЛАДИСЛАВА НУДИК, член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Гамілтоні, Канада, померла 28-го червня 1990 року на 83-му році життя. Нар. 7-го травня 1907 року в Польщі. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку дочку Розанну, сина Данила, зятя Волтера, невістку Реджіну, внуків — Діяну, Павла, Ірену, Деббі, Павла і правнуків Анджелю і Еріна. Похорон відбувся 3-го липня 1990 року на цвинтарі Парклови в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН БАЛУТЯНСЬКИЙ, член УНС Відд. 286-го ім. св. Володимира в Джерзі Сиґі, Н.Дж., помер 30-го липня 1990 року на 71-му році життя. Нар. 7-го серпня 1918 року в Елизабет, Н.Дж. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Павлину з дому Семанек, дві дочки Долорес П. Скордінську і Лорейн А. Віскалію і внука Стефана Дж. Скордінського. Похорон відбувся 3-го серпня 1990 року на цвинтарі Св. Хреста в Н. Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Павлина Балутянська, секр.

КАРЛО БОГІ, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембридж Па., помер 25-го червня 1990 року на 71-му році життя. Нар. 14-го січня 1920 року в Бадон, Па. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку Івана Богі. Похорон відбувся 28-го червня 1990 року на цвинтарі св. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Гладьо, секр.

ОЛЕНА БЕНЦАЛЬ - КАРПЯК, член УНС Відд. 385-го Т-ва „Запорозька Січ у Міннеаполіс, Мінн., померла 11-го липня 1990 року на 89-му році життя. Нар. 1901 року в Меджиборі на Поділлі, Україна. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку кузинку Олену М. Карпяк і багато друзів української сцени в Україні і діяспорі. Похорон відбувся 16-го липня 1990 року на цвинтарі Вознесіння, Мендота Гайтц, Мінн.

Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Крамарчук, секр.

МИКОЛА РУДЕНСЬКИЙ, член УНС Відд. 385-го Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполіс, Мінн., помер 11-го липня 1990 року на 69-му році життя. Нар. 1921 року в селі Новосілці, Підгайці, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Йосифу, доньок: Марію з мужем Браєн Дешлер, Христину з мужем Даґлес Бравн, три сестри в Україні: Анну Настю й Марію з родинами, також ближчу і дальшу родину в Україні і Канаді. Похорон відбувся 14-го липня 1990 року на цвинтарі Сансет Меморіял Парк в Міннеаполіс, Мінн.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ МАНЧУПЕНКО, член УНС Відд. 426-го в Саул Сте Марі, Онт. померла в липні 1990 року на 83-му році життя. Нар. 1908 року в селі Митків- Заставна, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сина Петра і трьох внуків.. Похорон відбувся на цвинтарі Ґрінвуд в Саул Сте Марі, Онт., Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Яр. Гуменюк, секр.

ОЛЬГА САВИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 230-го ім. св. Івана Хрестителя у Янґставні, Огайо, померла 8-го червня 1990 року на 67-му році життя. Нар. 5-го квітня 1923 року в селі Ставок, Пінськ, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку чотири дочки: Марію, Крісту, Софію й Ірену, дві сестри Анну і Софію та брата Антона в Україні. Похорон відбувся 11-го червня 1990 року на цвинтарі Кальварія в Янґставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Аннабелла Боровицька, секр.